

454.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 28 marca 1928 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych.

Na podstawie art. 3 ustęp 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 lutego 1928 r. zmieniającego ustawę o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 207), ogłaszam tekst ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 682) w brzmieniu obecnie obowiązującym z uwzględnieniem zmian, wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 207).

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Załącznik do rozp. Min.
Robót Publ. z dn. 28 marca
1928 r. (poz. 454).

U S T A W A

z dnia 15 lipca 1925 r.

o mierniczych przysięgłych.

Art. 1.

Tytuł i związane z nim prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego może uzyskać ten, kto odpowiada następującym warunkom:

- 1) posiada obywatelstwo polskie,
- 2) posiada odpowiednie studia,
- 3) odbył przepisana praktykę,
- 4) zdał egzamin o charakterze praktycznym,
- 5) nie jest pozbawiony praw wyborczych w myśl art. 3 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 590).

Art. 2.

Studja, wymagane w art. 1 p. 2, udowadnia się bądź:

- a) dowodem uzyskania tytułu inżyniera mierniczego w myśl postanowień ustawy w przedmiocie tytułu inżyniera z dnia 21 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 823) bądź:
- b) świadectwem ukończenia jednej ze szkół krajowych lub zagranicznych, uznanych przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za odpowiednie i jako takie urzędowo ogłoszonych.

Art. 3.

Kandydaci, o których mowa w art. 2 w ustępie pod a), winni odbyć 2-letnią praktykę, inni kandydaci praktykę 5-letnią, przyczem jedni i drudzy winni praktykować najmniej dwa lata w kraju.

Praktyka rozpoczyna się z reguły dopiero po ukończeniu studjów i złożeniu egzaminu w odpowiednim zakładzie naukowym, a odbyć ją należy pod kierunkiem mierniczego przysięgłego lub też w jednym z urzędów państwowych, które wskaże Minister Robót Publicznych w porozumieniu z interesowanymi ministrami,

Art. 4.

Praktyczną znajomość zawodu udowadnia świadectwo ze złożenia egzaminu o charakterze praktycznym, który ma stwierdzić:

- a) dostateczne wyrobienie zawodowe i umiejętność samodzielnego wykonywania czynności mierniczych przysięgłych (art. 9) oraz
- b) znajomość ustaw, rozporządzeń i instrukcyj, mających związek z wykonywaniem zawodu mierniczego.

Art. 5.

Wskazany w art. 4 egzamin odbywa się przed komisją wyznaczoną przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Skarbu i Reform Rolnych po odbyciu wskazanej w art. 3 praktyki.

Skład takich komisyj, ich ilość, termin i miejsce urzędowania, program oraz sposób przeprowadzenia egzaminu, jako też wysokość opłat egzaminacyjnych określi rozporządzenie Ministra Robót Publicznych, wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Skarbu i Reform Rolnych.

Po złożeniu egzaminu komisja wydaje kandydatowi świadectwo o kwalifikacjach na mierniczego przysięgłego. Komisji przysługuje prawo zaliczenia

praktyki, odbytej przed ukończeniem studiów i złożeniem wymaganego egzaminu, o ile na podstawie przedłożonych prac mierniczych komisja nabierze przekonania o należytem przygotowaniu fachowem kandydata.

Art. 6.

Od składania egzaminów są zwolnieni:

- a) profesorowie politechniki i innych szkół akademickich, o ile wykładają miernictwo;
- b) byli urzędnicy państwowi i samorządowi, oraz byli nauczyciele miernictwa państwowych szkół mierniczych, jeżeli tak jedni, jak drudzy wykażą się posiadaniem wykształcenia, odpowiadającego wymaganiom art. 2, i dowodem samodzielnej pracy w miernictwie przynajmniej przez lat 10 w jednym z urzędów, wymienionych w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych, wydanem w myśl art. 3, względnie w jednej ze szkół, wymienionych w p. b) art. 2.

Art. 7.

Kandydaci, wymienieni w art. 2 w ustępie pod a), wolni są od składania egzaminu, udowadniającego praktyczną znajomość zawodu (art. 4 p. a).

Art. 8.

Ubiegający się o nadanie uprawnienia i tytułu mierniczego przysięgłego winien złożyć podanie w urzędzie wojewódzkim właściwym według jego stałego miejsca zamieszkania, dołączając dowody jego czyniące wymaganiom przepisany w art. 1.

Jeżeli przedstawione dowody odpowiadają wymaganiom art. 1, wojewoda wyda kandydatowi dekret, nadający mu tytuł mierniczego przysięgłego i złączone z nim prawo wykonywania zawodu, odbierze od niego przysięgę i ogłosi o tem w dzienniku urzędowym. W przeciwnym razie wojewoda bądź wezwie petenta do uzupełnienia dowodów, bądź wyda orzeczenie odmowne.

Przeciw odmówieniu nadania uprawnienia mierniczego przysięgłego służy interesowanym prawo odwołania się do Ministra Robót Publicznych w ciągu 14 dni, licząc od dnia doręczenia orzeczenia.

O siedzibie biura i każdej jej zmianie mierniczy przysięgły obowiązany jest zawiadomić właściwe urzędy wojewódzkie.

Formę dekretu oraz rotę przysięgi określi rozporządzenie Ministra Robót Publicznych.

Art. 9.

Mierniczowie przysięgli mają wyłączne prawo na obszarze całego Państwa do wykonywania z zastosowaniem się do ustaw i rozporządzeń, następujących prac mierniczych, o ile wykonanie tych prac nie należy do władz państwowych:

- a) pomiarów terenowych oraz związanych z nimi obliczeń powierzchni i objętości;
- b) planów, odrysów i robót kartograficznych na podstawie wykonanych pomiarów;

c) projektów i przeprowadzenia na gruncie technicznych projektów podziału parcel (parcelacji), jak również technicznych projektów scalania i wyrównania (komasacji i arondacji);

d) oznaczania i regulowania granic na wezwanie osób cywilnych lub władz rządowych;

e) sprawdzania i opinjowania przedłożonych planów oraz obliczeń geometrycznych w zakresie wyżej wymienionym.

Nadto mierniczowie przysięgli mają obowiązek wydawania zaświadczeń o odbytej u nich praktyce osobom, wymienionym w art. 2 zarejestrowanym u właściwego wojewody w dniu rozpoczęcia praktyki.

Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami przysługuje prawo normowania wynagrodzenia za prace miernicze.

Art. 10.

Przy czynnościach, przewidzianych w art. 9, mierniczowie przysięgli mają prawo używania okrągłej pieczęci z godłem Państwa, zawierającej tytuł „mierniczy przysięgły” oraz imię, nazwisko i nazwę siedziby mierniczego przysięgłego.

Art. 11.

Obliczenia, plany oraz sporządzone z nich odrysy i odbitki, podpisane przez mierniczego przysięgłego i opatrzone jego pieczęcią oraz datą i liczbą dziennika, posiadają znaczenie dokumentu urzędowego, o ile potwierdzenie, względnie sprawdzenie ich przez władze rządowe nie jest wymagane przez ustawę, bądź obowiązujące rozporządzenie.

Art. 12.

Mierniczy przysięgły odpowiada osobiście za prawidłowe, terminowe i sumienne oraz zgodne z wymaganiami nauki, techniki i obowiązujących przepisów wykonanie prac, wchodzących w zakres jego czynności.

Art. 13.

Mierniczym przysięgłym nie wolno otwierać biur filjalnych, których zadaniem byłoby przyjmowanie i wykonywanie zleceń.

Art. 14.

Za naruszenie przez mierniczego przysięgłego postanowień art. 12 udziela się mu, stosownie do wyniku przeprowadzonego dochodzenia:

- a) upomnienia,
- b) ostrzeżenia.

Jeśli mierniczy przysięgły, pomimo upomnień i ostrzeżeń dopuszcza się nadal naruszenia postanowień art. 12, albo jeśli z czynności lub zaniechania mierniczego przysięgłego okaże się u niego brak takich kwalifikacji, których posiadanie zgodnie z przepisami niniejszej ustawy musiało być domniemywane przy udzielaniu prawa wykonywania zawodu i używania tytułu mierniczego przysięgłego, wówczas mierniczy przysięgły może być pozbawiony tych praw bądź na okres do trzech lat bądź na zawsze.

W razie utraty przez mierniczego przysięgłego praw wspomnianych w p. 5 artykułu 1 niniejszej ustawy, winno nastąpić orzeczenie o pozbawieniu prawa wykonywania zawodu i używania tytułu mierniczego przysięgłego — na czas wspomnianej utraty.

W wypadku stwierdzenia nieprawdziwości dowodów, na których podstawie prawo wykonywania zawodu i używania tytułu mierniczego przysięgłego zostało udzielone, prawo to winno być cofnięte.

Art. 15.

Przy wykonywaniu swego zawodu podlega mierniczy przysięgły nadzorowi właściwego wojewody, który w wypadkach przewidzianych w art. 14 wydaje stosowne zarządzenia i orzeczenia.

Przepis ten nie narusza przysługującego innym władzom prawa do wykonywania w stosunku do miernicznych przysięgłych uprawnień, wynikających z mocy specjalnych ustaw.

Od zarządzeń i orzeczeń wojewody przysługuje odwołanie do Ministra Robót Publicznych na zasadach ogólnych przepisów co do odwołania od zarządzeń i orzeczeń władz administracyjnych.

Art. 16.

Po upływie okresu, na który nastąpiło na mocy art. 14 ust. 2 pozbawienie prawa wykonywania zawodu i używania tytułu mierniczego przysięgłego, względnie po ustaniu przyczyn, które spowodowały pozbawienie tego prawa w myśl art. 14 ust. 3, mierniczy przysięgły przystąpić ponownie do wykonywania wspomnianego prawa dopiero po powtórnym udzieleniu mu go przez właściwego wojewodę.

W razie usunięcia przyczyn, które pociągnęły za sobą pozbawienie na zawsze prawa wykonywania zawodu i używania tytułu mierniczego przysięgłego z powodu braku kwalifikacji (art. 14 ust. 2), prawa te mogą na prośbę interesowanego ponownie mu być nadane po przedłożeniu nowych dowodów, stwierdzających posiadanie odpowiednich kwalifikacji.

Przy rozpatrywaniu i załatwianiu takich próśb mają zastosowanie przepisy art. 8.

W wypadkach, przewidzianych w art. 14 ust. 4 powtórne nadanie cofniętego prawa może nastąpić w razie wznowienia postępowania na zasadach ogólnych i pomyślnego dla interesowanego wyniku tego postępowania.

Art. 17.

Prawa, przysługujące z niniejszej ustawy mierniczemu przysięgłemu, poza wypadkami ich pozbawienia, gasną wskutek zrzeczenia się ich przez mierniczego przysięgłego w drodze zawiadomienia o tem właściwego urzędu wojewódzkiego.

Art. 18.

Winny naruszenia przepisu art. 8 ust. 4 będzie karany grzywną do 500 zł., winny zaś naruszenia przepisu art. 13 grzywną do 5.000 złotych.

Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu, na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, karę za-

stępczego aresztu według słusznego uznania jednak nie ponad 8 dni.

Do orzekania powołane są wojewódzkie władze administracji ogólnej.

Od orzeczenia karnego wojewódzkiej władzy administracji ogólnej można w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów postępowania obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzone postępowanie uproszczone; wyrok sędziego nie ulega zażaleniu.

W postępowaniu sądowym orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek w postępowaniu uproszczonym). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych; świadków i biegłych można przesłuchać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a których zeznania będą odczytane; wolno odczytywać zapiski dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Art. 19.

Winny nieuprawnionego używania tytułu lub nieuprawnionego wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego, o ile dany czyn nie stanowi przestępstwa surowiej karanego, będzie karany aresztem do 6 tygodni i grzywną do 1.000 złotych, lub jedną z tych kar.

Właściwymi są sądy pokoju (powiatowe).

Art. 20.

Na obszarze, na którym obowiązuje rosyjski kodeks karny z r. 1903 i austriacka ustawa karna z r. 1852, wprowadza się przepis następujący:

Mierniczy przysięgły, winny przy wykonywaniu swoich obowiązków rozmyślnego pokrzywdzenia osób, których interesy załatwia, lub świadomego poświadczania nieprawdy w dokumentach (art. 11), będzie karany za występki, o ile dany czyn nie ulega surowszej karze — na obszarze, na którym obowiązuje rosyjski kodeks karny z 1903 r. — więzieniem do jednego roku, a na obszarze, na którym obowiązuje austriacka ustawa karna z 1852 r. — ścisłym aresztem do jednego roku.

Art. 21.

Na obszarze m. st. Warszawy przysługują prawa i obowiązki wojewody, przewidziane w niniejszej ustawie, Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę, na obszarze okręgu administracyjnego wileńskiego — Delegatowi Rządu na okrąg administracyjny wileński.

Art. 22.

Geometrom przysięgłym w b. zaborach rosyjskim i pruskim, geometrom cywilnym w b. zaborze

austrjackim i absolwentom Konstantynowskiego Instytutu Mierniczego w Moskwie przysługuje, z mocy samego prawa tytuł mierniczego przysięgłego oraz związane z nim prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego i mają do nich zastosowanie przepisy niniejszej ustawy. Obowiązek zgłoszenia siedziby i złożenia przysięgi we właściwym urzędzie wojewódzkim w myśl art. 8 ciąży na nich o tyle, o ile nie uczynili tego wobec władz polskich na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 23.

Minister Robót Publicznych może nadawać tytuł i uprawnienie miernicznych przysięgłych w porozumieniu z Ministrem Skarbu w ciągu lat 10 od wejścia w życie niniejszej ustawy tym państwowym, będącym w stanie spoczynku, geometrom ewidencyjnym, którzy spędzili w służbie ewidencyjnej nienagannie co najmniej 25 lat.

Art. 24.

Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może w czasie przejściowym do 31 grudnia 1930 r. nadawać absolwentom szkół miernicznych rosyjskich, którzy otrzymali tytuł geometrów prywatnych, lub geometrów taksatorów, uprawnienie i tytuł miernicznych przysięgłych w myśl niniejszej ustawy, o ile poddadzą się egzaminom w myśl art. 4 p. b i posiadają co najmniej 10 lat praktyki, w czym lat 5 w kraju.

Mierniczowie I klasy, którzy uzyskali ten tytuł od Państwowej Komisji Egzaminacyjnej, ustanowionej przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, mogą uzyskać do końca roku 1930 tytuł i związane z nim prawa, o ile uczynią zadość art. 1 punktom 1, 3, 4, 5.

Art. 25.

W ciągu roku od wejścia w życie niniejszej ustawy Ministrowi Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych przysługuje prawo upoważnienia do wykonywania prac pomiarowych, związanych z przebudową ustroju rolnego (art. 9 p. c), osób z pośród tych, które przed 1 stycznia 1925 r. uzyskały upoważnienia Ministerstwa Reform Rolnych, a które wykażą się przygotowaniem zawodowym i należyłą praktyką w pracach, związanych z przebudową ustroju rolnego.

W razie niewłaściwego wykonywania powierzonych prac przez posiadającego powyższe upoważnienie, może ono być przez Ministra Reform Rolnych odebrane.

Upoważnienia te tracą swoją moc po dniu 31 grudnia 1930 r., o ile posiadające je osoby w ciągu tego okresu czasu nie uzyskają tytułu i uprawnień mierniczego przysięgłego na warunkach ulgowych przez wykazanie przynajmniej 15-letniej praktyki zawodowej w pracach, określonych w art. 9 p. c), z czego 5 w kraju, i złożenie egzaminu w myśl art. 4 p. b) niniejszej ustawy.

Art. 26.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z interesowanymi ministrami, a co do artykułów 18, 19 i 20 — Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 27.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z tym dniem tracą moc wszelkie dotychczas obowiązujące przepisy, dotyczące geometrów przysięgłych w b. zaborach rosyjskim i pruskim i geometrów cywilnych w b. zaborze austrjackim w kwestjach, unormowanych niniejszą ustawą. W kwestjach, nie unormowanych niniejszą ustawą, przepisy powyższe mają do miernicznych przysięgłych odpowiednie zastosowanie.

Dotychczasowe przepisy, dotyczące kwestyj, których unormowanie w myśl niniejszej ustawy pozostawione jest rozporządzeniom ministerjalnym, tracą moc obowiązującą z wejściem w życie odpowiednich rozporządzeń, wydanych na podstawie niniejszej ustawy.

Na obszarze, podpadającym pod przepisy austrjackiej ustawy z dnia 2 stycznia 1913 r., dotyczącej izb inżynierskich (austr. Dz. Ust. P. z 1913 r. część 11 Nr. 3) mierniczowie przysięgli są uważani za upoważnionych rządowo techników prywatnych w myśl § 3 powołanej ustawy.